

idet den fastsætter, at Administrationen kan bestemme, ikke alene en Veis Nedlæggelse som offentlig, men dens fuldkomne Afslægning som Vei ved Bort salg af dens Terrain, vil der fremtidigt være en større Nødvendighed for at beskytte den Enkelte mod Overtagelse, om jeg saa maa kalde det, eller urigtige Bestemmelser fra Administrationens Side, end der hidtil har været. Det er ingenlunde uundtagelsesvis, saaledes som ærede Medlemmer, der have udtalt sig om dette Spørgsmaal, synes at formene, at en offentlig Ve er eneste Afgang til en Rod eller til en bebygget Eiendom. Det er navnlig i meget stort Maal Tilfældet ved de mere befærdede offentlige Veie, hvilke selvfølgelig have trukket en stærkere Bebyggelse til sig, at selve den offentlige Ve nu er eneste Afgang til en Række af selvstændige Eiendomme langs denne Ve. Det forekommer mig, at det vilde være i højeste Grad ubilligt at tilstede, at Communalbestyrelsen, om og under Appel til Indenrigsministeren, skulde kunne, ikke alene bestemme Nedlæggelsen af en saadan Ve som offentlig, men ogsaa bortselge dens Terrain til Rods-eierne, hvorved Veien som Ve og derved altsaa den eneste nu bestaaende Afgang til en stor Mængde Eiendomme ville forsvinde. Jeg troer, at det, dersom man ikke vil anerkjende Domstolenes Competence til i Genhold til med Paragraphen i dens nuværende Affattelse at dømme i disse Spørgsmaal, vil være aldeles nødvendigt at indbringe i § 6 en anden Bestemmelse, nemlig den, at naar en Ve nedlægges som offentlig, skal den først tilbydes dem, som have Brug for den som privat Ve, førend dens Terrain sælges.

Udsig: Jeg skal ikke, navnlig efter hvad der er ytret af en æret Taler her i Nærheden af mig (Brock), indlade mig paa en yderligere Drøftelse af det juridiske Spørgsmaal, hvorom der har været Uenighed mellem den høitærede Minister og mig; jeg maa fremdeles formene, at han ikke har Ret i denne Anskuelse, at det efter den nuværende Lovgivning staaer den Enkelte frit for at søge sin Ret ved Domstolene, naar der berøves ham den Afgang til en offentlig Ve, som han hidtil har havt, og som er ham nødvendig. Det er fremdeles

min Overbeviisning, at der dertil ikke er nogen Afkomst i den gjældende Lovgivning, men, hvad der har glædet mig, er, at jeg seer, at Uenigheden mellem os kun hidrører fra den forskellige juridiske Opfattelse, medens der derimod om Formaålet, Diemedet, det, som skal gennemføres, netop er fuldstændig Enighed tilstede, idet den høitærede Indenrigsminister har ytret, at det, der fornemlig ligger ham paa Hjerte, er at beskytte den Enkelte mod Overtagelse fra Administrationens Side, som let kunde lade sig beskytte af de nye Bestemmelser, som ere indkomne i § 6. Det er netop det Samme, som har været mit Formaal, og derfor ansaae jeg det for at være af Bigtighed, at den efter min Mening illusoriske og misledende Bestemmelse, som indeholdes i Slutningen af Paragraphen, blev fjernet, og jeg troer ogsaa, at den høitærede Minister har fuldkommen Ret i, at det maatte vilde være rettest at gjøre Forandring i de foregaaende Bestemmelser i Paragraphen, hvorved man noget indskrænkede den Myndighed, som der tillægges Sogneforstanderskaberne, eller rettere ikke indskrænkede deres Myndighed, men bestemte, at det dog ikke skulde være ligefrem nødvendigt for dem, saasandt de nedlægge en Ve, strax at sælge den til hvem, der vilde kjøbe den. Jeg troer, at den høitærede Minister har fuldkommen Ret i, at en saadan Forandring vilde være hensigtsmæssig, og jeg skulde derfor ansee det for særdeles ønskeligt, at han til 3die Behandling vilde tage denne Sag under nærmere Overveielse og derefter foreslaae de Forandringer i Lovudkastet, som det vistnok i den Henseende kan tiltrænge.

Tansen: Jeg har saamegen Lyst som Nogen her i Thinget til at følge den høitærede Indenrigsminister, og jeg har derfor, hvad der jo ogsaa var min Pligt, taget de Bemærkninger, som fremkom igaar med Hensyn til mine Endringsforslag, under nøie Overveielse. Hvad det første Endringsforslag angaaer, skulde jeg ogsaa være meget tilbøjelig til at tage det tilbage, dersom jeg ogsaa fra andre ærede Medlemmer her i Salen, og navnlig fra deres Side, der have et skarpt Øie for Lovfortolkning, kunde faae at høre, om der, saa-